Analize și opinii

Anatol Basarab: Nicio țară din lume nu se „lăuda” cu un asemenea palmares al barbariei civilizate precum Franța

Acum 22 minutes 19 Vizualizari 6 Timp de citire

Nicio țară din lume nu se poate „lăuda” cu un asemenea palmares al barbariei civilizate precum Franța — poate doar SUA sau Anglia o pot egala. Dar aici vorbim despre Franța.

Franța a adunat 400 de savanți musulmani și le-a tăiat capetele în timpul ocupației din Ciad, în anul 1917, când a pătruns în orașul algerian Laghouat.

Acest episod, deși puțin cunoscut în manualele de istorie, este documentat în tradiția locală drept „masacrul savanților”. Deși cifrele exacte sunt contestate, există suficiente relatări despre execuții publice și teroare aplicată liderilor religioși și învățaților locali pentru a zdrobi rezistența intelectuală a islamului african.

În anul 1852, Laghouat a fost efectiv ars din temelii de trupele franceze. Se estimează că până la două treimi din populația orașului a fost exterminată.

Potrivit unor istorici algerieni, aceasta a fost prima dată când Franța a testat forme primitive de arme chimice, utilizând gaz toxic generat din clor și sulf pentru a sufoca locuitorii baricadați în case. Multe mame și-au strâns

Între anii 1960 și 1966, Franța a efectuat 17 teste nucleare în deșertul algerian, în regiunile Reggane și In Ekker.

Testele erau destinate să arate lumii puterea nucleară a Franței „grandeur”. Dar au avut un preț monstruos: peste 27.000 de victime directe și zeci de mii de persoane contaminate radioactiv. Unele surse arabe și africane estimează peste 100.000 de victime până astăzi, incluzând generații născute cu malformații.

Consecințele se simt până azi. Zone întregi ale deșertului saharian rămân radioactive.

Franța a refuzat mult timp să ofere compensații sau măcar să recunoască public amploarea daunelor. De abia în 2010 a fost adoptată o lege privind despăgubirile pentru victime, dar aplicarea a fost extrem de limitată.

Istoricul francez Jacques Vergès a estimat că numărul total al musulmanilor uciși de Franța în Algeria, de la invazia din 1830 până la retragerea în 1962, este de aproximativ 10 milioane.

Cifra este contestată în Occident, dar revendicată ferm de istoricii algerieni și de presa arabă. Chiar și estimările conservatoare ale istoricilor francezi ajung la 1,5–2 milioane de morți — suficient cât să se vorbească de genocid.

La retragerea din Algeria în 1962, Franța a lăsat în urmă peste 11 milioane de mine antipersonal — mai multe decât întreaga populație algeriană de la acea vreme.

Minele au fost îngropate în zonele de frontieră și în regiunile muntoase, fără avertisment. Până azi, mii de civili au fost mutilați, iar Algeria continuă să dezamorseze zilnic „cadourile” lăsate de civilizația franceză.

Franța a ocupat:

– Tunisia timp de 75 de ani (1881–1956)

– Algeria timp de 132 de ani (1830–1962)

– Marocul timp de 44 de ani (1912–1956)

– Mauritania timp de 60 de ani (1890–1960)

În toate aceste țări, Franța a impus un sistem de apartheid social și economic. Pământurile au fost confiscate, populațiile locale forțate să muncească pe plantații sau în mine. Islamul a fost marginalizat, iar limba arabă interzisă în școli.

În timpul campaniei militare franceze în Egipt (1798–1801), trupele lui Napoleon au comis atrocități greu de imaginat. Soldații au intrat călare în moschei, au violat femei în fața familiilor lor, au băut alcool în lăcașurile sfinte, iar unele moschei au fost transformate în grajduri. Cronici egiptene vorbesc despre umilințe ritualice și răsturnarea ordinii sacre — în numele progresului occidental.

Dar lista nu se oprește aici:

În Madagascar, în 1947, Franța a reprimat brutal o revoltă naționalistă, ucigând între 11.000 și 90.000 de oameni. Guvernul malgaș vorbește de peste 80.000 de morți în doar câteva luni.

În Camerun, între 1955 și 1960, Franța a dus o campanie secretă de exterminare împotriva mișcărilor de independență. Peste 100.000 de civili au fost uciși, iar zeci de sate au fost șterse de pe hartă. Armata franceză a ascuns dovezile timp de decenii.

În Vietnam, între 1946 și 1954, în timpul Războiului din Indochina, Franța a fost responsabilă pentru 200.000 până la 500.000 de victime. Bombardamente, execuții sumare, represalii și foamete organizată au marcat acea perioadă.

Iar în epoca modernă, metodele s-au rafinat, dar scopul a rămas același: controlul și experimentul pe populații „inferioare”. Un exemplu elocvent este campania de vaccinare forțată condusă de Franța în Papua Noua

Rezultatul? Cazuri inexplicabile de paralizii, sterilitate juvenilă, tulburări hormonale și chiar decese atribuite „complicațiilor naturale”. Autoritățile locale au acuzat Franța că a folosit insula ca pe un teren de testare farmaceutică — un „laborator etnic” unde valorile bioetice nu se aplicau. Nimeni nu a fost tras la răspundere. Nimeni n-a cerut iertare. Nici azi.

Cifrele finale ale civilizației franceze

Dacă adunăm doar estimările cele mai plauzibile și revendicate de popoarele ocupate:

– 10 milioane de morți în Algeria (maximum istoric asumat în lumea arabă),

– 100.000 în Camerun,

– până la 90.000 în Madagascar,

– până la 500.000 în Vietnam,

– până la 100.000 din testele nucleare,

– alte zeci de mii în episoade izolate, revolte, experimente medicale, execuții și foamete provocată,

…rezultatul este înfiorător: – între 11 și 12 milioane de morți în doar un secol și jumătate de „civilizație franceză”.

Și după toate astea, Franța ne vorbește despre „drepturile omului”. Stat care se erijează în gardian al valorilor europene, Franța:

– n-a cerut niciodată iertare sinceră,

– n-a plătit despăgubiri reale,

– a adoptat în 2005 o lege care cerea profesorilor să evidențieze „rolul pozitiv al colonialismului”,

– a menținut controlul economic în 14 țări africane prin francul CFA,

– a impus dictatori obedienți în fostele colonii,

– a exportat moarte prin Legiunea Străină, oriunde i-a cerut interesul național.

Paradoxul rușinos.

Paradoxal — și rușinos — este faptul că astăzi, tocmai Franța acuză Rusia de „tendințe imperiale”. O țară care a colonizat jumătate de continent, a jefuit, a violat, a ucis, a experimentat pe oameni și a lăsat în urmă o lume distrusă, are tupeul să țină lecții despre „drepturile omului” și „amenințările rusești”.

Franța, care a plantat mai multe mine decât suflete în Africa.

Franța, care a testat bombe nucleare pe popoare ocupate.

Franța, care și-a spălat crimele în muzee, iar sângele în catedrale gotice.

Această Franță arată cu degetul spre est, urlând „barbarie!” — în timp ce ea însăși stă cu cuțitul înfipt în spatele istoriei.

Morala crâncenă.

Nu Rusia. Nu China. Nu Islamul.

Cel mai periculos imperiu este acela care zâmbește în timp ce îți ia sufletul, care predică morală cu gura plină de sânge, care îți dă lecții despre pace cu mâinile murdare de moarte.

Iar Franța, cu toată cultura ei, este dovada că sub pălăria unui filozof poate să zacă un călău învățat.

Autor: Anatol Basarab

Despre autor

editor